

9 d'Octubre

Pancartes i canapès

El dia nacional del País Valencià va tenir un caràcter exhibicionista, d'una banda, l'oficial, i reivindicatiu, de l'altra. Les organitzacions cíviques i polítiques de l'oposició, després d'uns anys d'inèrcia, van tornar al carrer.

La classe dirigent valenciana, a falta d'un *suquet* civil com el de **Pere Portabella** o altres convocatòries similars, es va representar a si mateixa, com cada 9 d'Octubre, a la plaça de Manises, a instàncies institucionals. Els elegits s'havien enfundat amb els millors efectes. L'atmosfera era de dutxa recent i el Meteosat preveia catàstrofes imminents o per a després. Els selectes invitats, que n'eren més que mai i més anònims —ningú coneixia ningú—, s'havien untat amb les locions més exquisides i els encensos més efectistes. Olien com els déus perquè tenien tots els números per a ser els déus dels tres pilars bàsics del Manifest dels Perses (el de l'economia, el de la política i el del coneixement o la cultura, però no tant), tal i com havia

proclamat 24 hores abans el Consejo de Cultura de la Ciudad de Valencia.

La concurrència intercanviava somriures i encaixava mans més o menys suades i més o menys sinceres. La pau, com deixar de fumar, és factible un dia a l'any. Hi havia un fons musical com d'aeroport o de dentista, amb versions sedants (i no com altres anys en què cantava **Plácido Domingo** i **Julio Iglesias**), dues oliveres portàtils i abundància de murta en rama espargida. Sobre aquell tapís vegetal, i entre fauna tan diversa, cavalcava una delegació empresarial nipona, la cúpula del múscul militar, un compendi cadernalici i el plat fort: cinc ministres sud-americans.

Els **Blascos** (**Francesc**, **Rafael** i **Jordi**) devien estar inundats a la Ribera, perquè, a diferència d'altres ocasions,

no s'hi van presentar. Qui sí que ho va fer era **Enrique Beltrán**, el fiscal que va fracassar, que saludava esforçadament perquè tenia les mans ocupades amb la pataqueta i la beguda. L'ex-conseller **Ciscar**, ara diputat a Corts i membre de la comissió d'affers estrangers, en canvi, no se'n va perdre cap i va departir amb cordialitat, entre marlboros i expressions alegres. El president de les Corts Valencianes, **Antoni Garcia Miralles**, que lluia una desertització capilar irreversible, també anava al seu aire, brandant got llarg i sonotone. I el seu vice-president, **Vicent Soler**, que en les anteriors efemèrides mantenia que el senyor de l'estàtua que presideix la plaça era Pizarro, havia arribat a la conclusió que ningú sap ben bé a qui fa rèplica aquella pedra. A Soler, el dia li havia donat molt de si.

Dalt, d'esquerra a dreta, Fabregat i Conejero, l'expedició nipona, Carme Alborch i Lluís Fontdemora. Baix, Miguel Ríos i Lluís Miquel, Manuel Boix, i el president Lerma, amb els escortes sostenint el seu plat i el del seu interlocutor.

RAFA GIL

Ja li havia regalat la *mocadorà* a **Fina Masgrau**.

El president per antonomàsia, **Joan Lerma**, no va tastar ni un canapè, tan ocupat com anava en una jornada tan accessible, tan de portes obertes, assetjat per una plètor de súbdits que se'l disputaven. **Xavier Albiol**, director general de Relacions Institucionals (i de Mitjans de Comunicació, encara que no ho sembla), traginava i no concedia entrevistes a periodistes de pèssima llet. A **Eduard Montesinos** li venia ampla la jaqueta, que ja és dir. El director general de Treball unes hores abans havia realitzat un *remendo* de fontaneria amb el diputat **Vicent Garcés**, que aquests dies considera la dissolució del corrent Esquerra Socialista.

La directora de l'IVAM, **Carme Al-**

Joan Lerma, Marivi Abad i B. Blanquer, la dama de rosa.

RAFA GIL

i el seu marit, **Segundo Bru**, era l'objectiu desitjat dels repòrters amb ganes de declaració bomba. L'alcalde de València, **Rita Barberá**, portava adossat **Manuel Broseta**, que gesticulava amb la gravetat d'una obra shakespeariana i succionava *fino* amb maneres de molta elaboració. L'altre alcalde, **Lizondo**, que en aquelles hores estava esgotat pel transport de la *senyera*, no hi va assistir, com és habitual. Els d'UV, contra una Generalitat tan catalana com la dels nostres socialistes, tenen aquesta actitud. **Europoldo Ortiz**, l'eurodiputat del PP, comentava que amb 1.000 milions de pessetes trobava solució ràpida al problema d'Euronews i l'ubicava a València.

El conseller de Medi Ambient, **Antoni Escarré**, s'escoltava els sermons de dos representants de Déu en la terra, i el

D'esquerra a dreta, Ferran Torrent, visiblement ocupat, i un negre sense saxo al fons, Ciprià Ciscar, i Vicent Andrés Estellés.

RAFA GIL

borch, estava molt sol·licitada i tenia la magnitud d'una explosió volcànica en la rialla. No gaire lluny d'ella, el cantant **Miguel Ríos** amb ulleres fosques, que aquella mateixa nit tancava el programa d'actes amb la seua actuació, s'acompanyava del cantant **Lluís Miquel Campos**. Don **Vicent Andrés Estellés**, amb expressions patides, es va fer veure una estona pel recinte, i **Ferran Torrent** deglutia amb entusiasme tota l'oferta gastronòmica. L'artista plàstic **Manuel Boix** es va mirar l'arròs a banda amb escepticisme, amb més raó que un sant, ja que cada gra era com l'ungla. I don **Emilio Beüt Berenguer** feia coses pròpies de la seua edat i la seua condició.

La presidenta de la Diputació de València, **Clementina Ródenas**, estava activíssima i eloqüent amb els coneguts,

Don Manuel Broseta, deixant el got allà on li ve, i a la dreta, una nota de color.

RAFA GIL

seu successor en la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència. **Andreu López**, en canvi, tot i resultar-li més familiar, evitava aquesta classe de situacions. El de la *bundesconselleria* feia les delícies de les del 25 per cent, que l'acclamaven. Els de la delegació japonesa, com que els sonava tot a xinès, es van arraconar en l'àrea més despoblada de la plaça. Van instaurar un Chinatown i només es deixaven impressionar per l'abocador de *fino*, dut expressament per a l'ocasió. Una cosa per l'estil van fer els ministres, *los cinco latinos*, i un parell d'assistents de raça negra, que donaven un to distint a una celebració tan monocolor.

Blanca Blanquer, ex-directora general d'Urbanisme i esposa del conseller d'Economia i Hisenda, **Antoni Birlanga**, es feia ostensible pel color del vestit, era, si més no, *la dama de rosa*; i el director general de RTVV, **Amadeu Fabregat**, i el director del Palau de la Música (i les Arts), **Manuel Ángel Conejero** es van fondre, ai, en una abraçada com dos imants que s'ansiaren. **Pedro Agramunt** exhibia una

Dalt, Emèrit Bono. Baix, el fiscal Enrique Beltrán i Clementina Ródenas.

barba tan blanca com la de **Vicent Albero**, el secretari d'Estat per a les polítiques de l'Aigua i el Medi Ambient, però menys que la d'**Enrique Cerdán Tato**, que unes hores abans havia recollit el guardó del Premi de les Lletres Valencianes. **Enric Solerí Godes**, que havia rebut la Distinció al Mèrit Cultural, no ho havia deixat córrer per problemes de salut, edat i pensament.

Les safates i el refrigeri havien tocat fons quan en el campanar tocaven les tres, i els grans d'arròs dispersos eren com tramussos i despertaven un cert interès.

Els invitats van refer el camí en l'altre sentit i alguns grups van oferir resistència a abandonar les immediacions del Palau de la Generalitat, però els dobermans del protocol van posar ordre. Hi va haver complots d'última hora en les cafeteries pròximes.

Aquell dia el poder ens va passar a menys d'un pam. S'havia pagat una ronda.

RAFA GIL

Miquel Alberola

De nou en moviment

Després d'alguns anys de 9 d'Octubre silenciós, ocupat únicament per l'anomenada "processó cívica" del matí, incapaç de convocar més personal que el seguici personal del cap pe(n)sant del regionalisme valencià, els carrers de València han tornat a omplir-se, amb més o menys èxit, de reivindicacions.

Els primers a canviar l'orientació del folklòric 9 d'Octubre van ser els de la Unitat del Poble Valencià que convoca ren un acte el dia 8 per tal de defensar el dret a l'autodeterminació del valencians. Durant el seu desenvolupament, Pere Mayor reivindicà per als valencians el mateix dret "que ara se li reconeix a les repúbliques bàltiques" i manifestà estar d'acord amb la manifestació del dia següent, però que no podia compartir acte "amb aquells que són una mera sucursal del comitè central de Madrid", en clara al·lusió a Esquerra Unida.

Acompanyada per altres partits i Acció Cultural, EU va ser la protagonista de l'anomenada "manifestació unitària" sota el lema "Defensem el País". Al voltant

de 4.000 persones demanaren majors quotes d'autogovern i llançaren proclames exigint la valencianització de Canal 9 i la reobertura de Ràdio 4. Vicent Alvarez, que hi va assistir, va criticar l'absència del seu partit, UPV.

Amb menys gent, uns 700 participants, però més moviment, Catalunya Lliure va fer el seu recorregut sota el lema "És molt senzill: independència". Envoltats per les forces d'ordre públic i escortats per unes cinquanta persones que esgrimien una actitud bel·licosa sota consignes del tipus: "polacos no" i "puta Barça, puta Catalunya", els manifestants van aconseguir mantenir la calma. Els avalotadors, d'un espectre que anava des del *yomus* quinzener a la *tia maria* de seixanta, van donar l'alternativa al *Cant dels Segadors* amb l'*Himno Regional* i el *Cara al Sol*, passant de l'un a l'altre amb alguna que altra divisió interna que podia haver arribat a les mans si no haguera estat per la presència de la policia. València, el 9 d'Octubre es va tornar a moure, lentament.

J.C.